# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. října 2017, č. j. OAM-148/LE-LE05-LE26-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. července 2018, č. j. 60 Az 79/2017 - 75,

takto:

**I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

## Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu z důvodu obav ze vzniku vážné újmy ze strany věřitelů požadujících uhrazení dluhů po jeho otci pod hrozbou zmrzačení či zabití, potažmo obav z nefunkčního systému ochrany jeho práv ukrajinskými orgány. Žalovaný nicméně dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nenaplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud dospěl k závěru, že žalobci by hrozilo nebezpečí vážné újmy, pokud by státní orgány Ukrajiny nelegální jednání soukromých osob vůči němu tiše podporovaly, či alespoň tolerovaly bez jakéhokoliv zásahu k žalobcově ochraně.

V daném případě se žalobce sice obrátil na policii, o průběh řízení se však nezajímal a další snahu k ochraně svých práv nevyvíjel. Krajský soud dále zhodnotil, že žalovaný vycházel při posuzování situace na Ukrajině z dostatku aktuálních podkladů, proti nimž žalobce ničeho nenamítal, a jeho rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněné. Z těchto důvodů krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně zhodnotil otázku hrozby vážné újmy ze strany soukromých subjektů, poněvadž v posuzovaném případě neexistoval ze strany ukrajinských státních orgánů účinný systém zamezující hrozícímu vzniku újmy. Dle názoru stěžovatele se nadto krajský soud řádně nevypořádal s konkrétní argumentací o zkorumpovanosti ukrajinských bezpečnostních složek.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožnil. Uvedl, že námitky stěžovatele jsou neopodstatněné a byly dostatečně vypořádány už krajským soudem, pročež navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného zástupci stěžovatele na vědomí.

[5] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[6] Krajský soud při posuzování hrozby vzniku újmy ze strany soukromých subjektů (věřitelů) rozhodl v souladu se zákonem i předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud totiž opakovaně konstatoval, že obava z věřitelů není azylově relevantním důvodem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. ledna 2018, č. j. 7 Azs 355/2017 - 23, či rozsudky ze dne 31. října 2003 č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 27. listopadu 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, a ze dne 15. prosince 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64), resp. že *„strach vrátit se na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli ve vztahu k neuhrazenému dluhu (...) není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2003 č. j. 6 Azs 45/2003-49 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2008, č. j. 4 Azs 17/2007 - 67). Stěžovatelem tvrzená nefunkčnost ukrajinských orgánů by mohla založit důvod pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by tyto státní orgány namítané ohrožení *„podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení ‚pronásledování‘, a tedy ani azylový důvod“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2008, č. j. 7 Azs 43/2008 - 47, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 - 44). V tomto řízení však nevyšla najevo žádná okolnost svědčící o tom, že by ukrajinské orgány nebyly schopné stěžovatele před případnou hrozbou ze strany jeho věřitelů ochránit.

[7] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v žalobě i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by se krajský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 22. března 2018, č. j. 60 Az 79/2017 - 50, ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla přiznaná částka navýšena podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % na konečných 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu